

Jadrien Bell

A.D. 999

Fantastinis romanas

A.D. 999

999-aisiais mūsų Viešpaties metais krikščioniško pasaulio žmonės persigandę laukė naujojo tūkstantmečio. Nes juk buvo išpranašauta, jog praėjus 1000 metų po Kristaus gimimo prasidės Apokalipsė ir Paskutiniojo Teismo diena. Ir išties Tamsos pajėgos tvenkiasi Anglijoje. Negana to, Šetonas, užsimaskavęs karaliaus patarėju, sugeba pasikviesti netgi senovės skandinavų dievą Lokį ir jo vaikus, kad šie prisidėtų prie jo kariaunos...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
396 tomas. Serija įkurta 1990m.

Jadrien Bell A.D. 999

New York, Ace books, 1999

Copyright © by Jadrien Bell, 1999

Cover art copyright © Keith Parkinson, 2000

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2007

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

PROLOGAS

Korfo pilis

Dorsetas

978 metų kovo 18

Etelredas it užburtas stebeilijo į tingiai besisukančias snaiges. Pūkuoti kamuolėliai lėtai leidosi žemėn, baltą vidinio kiemo apklotą papuošdami savo ypatingomis kibirkštėlėmis. Snigti pradėjo prieš kelias valandas, visai netikėtai, ir baltos įkapės netruko užkloti neseniai prasikalusius žalius daigelius bei ūglius.

Berniukas priglaudė veidelį prie lango angos ir rankutėmis įsitvėrė į šaltą akmeninę palangę: šaltis rausvino skruostus ir alsavimą vertė rūku. Vaikas žinojo, kad netrukus jam pasidarys šalta ir teks vėlei grįžti į kambarį. Mama, karalienė Elfrita, jį čionai atvedė šįryt. Ji prisakė sūnui pasilikti šiame šaltame kambaryje ir apmąstyti visas nuodėmes, kurias dešimtmetė karalienės atžala sugebėjo padaryti per vieną vienintelę dieną.

Etelredas tūnojo viršutinėje nedidelės pilies

koplyčios dalyje. Pirmasis aukštas buvo skirtas šeimyninems pamaldoms - būtent ten rausvaskruostis kaimo dvasininkas, tėvas Odas, aukodavo kasrytines mišias. Antrasis aukštas - tarnams, tad ir apstatymas kuklus: grubiai sukalti suolai ir beveik jokių puošmenų. Su askeetiška aplinka ryškiai kontrastavo didžiulis krauju pasruvusio nukryžiuoto Kristaus paveikslas - tokio pat didumo, kaip ir tas, kuris puošė šeimos koplyčią. Kambarį apšvietė ir šildė dvi didelės vaškinės žvakės - dviejų pėdų ilgio ir suaugusio vyro rankos storio.

Etelredo lūpos pamėlo, berniukas sudrebėjo. Nenoriai atsiplėšė nuo lango, užvėrė langines, atsitverdamas nuo snieguoto vakaro, ir skubiai nutipeno į atokiausią kampelį - kuo toliau nuo mirguliuojančios žvakių šviesos. Atsisėdo ant grindų ir susigūžė, vis dar virpėdamas nuo šalčio, kibiai įsikirtusio į drabužius bei odą, žvelgdamas į mažulyčius liepsnos liežuvėlius ir jausdamas, kaip mažoje jo krūtinėje neramiai spurda širdis.

Etelredas neapkentė žvakių.

Jį mokęs vienuolis niekaip negalėjo suvokti, kodėl Etelredas, sumanus, guvus ir mandagus vaikas, stulbinamai pasikeičia, jei pamokos užsitęsia iki vakarinių valandų. Kartą brolis Vulf-

redas pamėgino paaiškinti berniukui, ką reiškia žvakių atžymos: esą princo protėvis, karalius Alfredas Didysis, sumanė gaminti jas taip, kad per tam tikrą laiko tarpą sudegtų atitinkamo ilgio žvakė.

Etelredas buikai spoksojo į vienuolį - pakraupęs, nenorėdamas, stačiai nepajėgdamas atskleisti mokytojui savojo siaubo priežasties. Nepaisant kone kūdikiško amžiaus, Etelredas suvokė, jog brolis Vulfredas jo nesupras. Benediktinų vienuoliui žvakės reikė galimybę atnešti Dieviškąją šviesą į žmogaus buveinę ir išmintingai atžymėti laiko tėkmę. Etelredas niekada neįstengė prisiversti išarti, ką žvakės reikė jam.

Bet kada nors, guodė save berniukas, kada nors jis suaugs. Nuo šios minties švelnios vaiko lūpos tarsi sustandėjo, o žydros akys tarsi pamiršo spoksoti į žvakes, vietoje jų regėdamos idiliškos ateities scenas. Taip, jisai taps suaugusiu vyru, ir jo pilyje niekada nebus jokių žvakių - nebus ir motinos, kuri stveria ilgas storas lazdas, švaistosi jomis it vėzdais ir galiausiai uždega...

Berniukas krūptelėjo ir pašoko nuo žemės. Oras. Jam reikalingas oras, žvakės išdegina orą ir...

Jis atlapojo langines ir įkvėpė ledinio oro. Štai, dabar jau geriau. Žiemiškai šaltas vakaras, kuriam sniegas suteikė ypatingo kilnumo, kvėpėjo gaiva ir tyrumu.

Širdies plakimas kiek sulėtėjo. Stengdamasis nebegalvoti apie nekenčiamas žvakes, Etelredas sutelkė mintis į artėjantį malonų vakarą. Dar dieną karaliaus Edvardo ginklanešys, atšuoliavęs pirma savo senjoro svitos, pranešė kuo puikiausią naujieną: "Jo didenybė trokšta asmeniškai pareikšti pagarbą savo kraujo broliui, princui Etelredui". Po šios nuostabios žinios Korfo pilis karštligiškai subruzdavo.

Regis, toji žinia išties nudžiugino karalienę Elftritą, ir ši aplinkybė nustebino berniuką. Jis puikiai žinojo, kad dviejų moterų, kurios paeiliui šildė velionio karaliaus Edgardo guolį, santykiai buvo labai įtempti, nors Edvardo motina gimdydama mirė gerokai anksčiau, nei gimė Etelredas.

Elftritos neapykanta nenumirė drauge su jos varžove. Kai karališkoji taryba, Vitanas, siuzerenu paskelbė Edvardą, o ne Etelredą, Elftrita įtūžo. Etelredas, tuo metu vos septynmetis pyplys, atminė daugelį naktų, kai susirietęs gulėdavo po antklodėmis ir girdėdavo, kaip bejėgiškai nirštanti motina keikia Edvardą ir

“tą kalę, katra jį pagimdė”. Anomis dienomis Elftrita savo įtūžį neretai išliedavo ant sūnelio, kartais pasitelkdama rykštes, kartais savo ašturius nagus, o kartais, kas visų baisiausia, siaubingąsias žvakes.

Tarp Edvardo ir Elftritos neretai užvirdavo triukšmingi ginčai, nes ir Edvardas pasižymėjo karštu, nežabotu būdu. Tačiau pats Etelredas niekada netapdavo savo karališkojo giminaičio išpuolių taikiniu. Tamsiaplaukis, lieknas jaunasis karalius sušvelnėdavo, išvydęs savo mažąjį broliuką, ir sutikęs dažnai dovanodavo šiam žaislų ar vaišindavo kokiais nors skanėstais.

Jau beveik sutemo, tačiau sniegas tebežėrėjo, tarsi sugebėjęs nutverti ir sulaikyti dienos šviesą. Etelredas pamatė, jog siauru kalnu keliu, vingiuojančiu tarp kalnų ir jungiančiu pilį su miestu, juda mažos figūrėlės.

Berniuko akys džiugiai nušvito, ir jis akimoju pampiršo už nugaros liepsnojančias grėsmingąsias žvakes. Berniukas įsitvėrė palangės ir pamėgino užsiropšti aukščiau. Nepaisydamas šalčio, trokšdamas kuo geriau matyti viską, kas dedasi kieme, Etelredas iškišo pro langą galvą ir pečius.

O tenai, apačioje, tarnai išnešė laukan kelis fakelus ir uždegė juos. Tarsi mostelėjus burtų

lazdele, ugnis liuoksėjo nuo fakelo prie fakelo, ir sveika raudona šiluma išskleidė pasmerkta baltą sniego švytėjimą.

Etelredo lūpas ištempė plati šypsena - berniukas išgirdo karaliaus Edvardo balsą, prašantį priimti jį nakvynės. Dideli vartai girgždėdami prasivėrė, ir į kiemą išdidžiai įjojo jaunasis karalius, raitas ant nuostabaus arklio, spindinčio kone tokiu pat baltumu, kaip tik ką iškritęs sniegas. Edvardą lydėjo viso labo du ginklanešiai, ir Etelredui tas pasirodė keista. Paprastai karalius atvykdavo su kelių dešimčių žmonių svita. Elfrita neretai skųsdavosi, jog posūnio viešnagės jai labai brangiai atsieinančios.

- Edvardai! - garsiai suriko Etelredas, bet vėjas nunešė jo balsą šalin.

Berniukas viena ranka įsikirto į palangę ir ėmė pašėlusiai moti antrąja. Edvardas ir dabar jo nepastebėjo.

Palei vartus išsirikiavę Elfritos žmonės sustingo "ramiai", tačiau nė nemėgino užverti jų nuo vidun besiveržiančios nakties. Pati karalienė jauėjo per kiemą pasitikti savo posūnio ir senjoro; ji nešė garuojančią pasveikinimo taurę. Kuklus šalis pridengė tankius, tamsius paleistus plaukus, o kūno linijas slėpė plačios

mantijos klostės. Karalienė žemai nusilenkė.

- Labas vakaras, jūsų didenybe! Džiaugiamės, galėdami pasveikinti jus Korfe. Prašau paragauti mūsų vaišingumo.

Edvardas kilstelėjo antakį, ir įraudusį jo veidą nutvieskė pašaipei šypsena, kurią taip mėgo Etelredas...

- Kokia jūs maloni, brangioji pamote. Na, ką gi, karštas gėrimas dabar išties ne pro šalį.

Edvardas ištiesė pirštinėtą ranką, ketindamas priimti karšto vyno taurę, ir jo veidą apgaubė garų kamuoliai. Keldamas taurę karalius galų gale pastebėjo savo kraujo brolių, pašėlusiai gestikuliuojantį antrojo aukšto lange, ir džiaugsmingai nusišypsojo.

- Etelredai! - šiltai šūktelėjo jis. - Atsargiai, broleli, iš ten ilgai kristum!

Saliutuodamas berniukui taure, Edvardas paleido iš akių karalienę - toji nežymiai linktelėjo vienam tarnui, prisiartinusiam prie karaliaus žirgo.

Etelredas klyktelėjo iš pasitenkinimo, netverdamas dėkingumu savo didingajam broliui, kuris viešai jį pasveikino ir išreiškė rūpestį.

Edvardas kilstelėjo taurę prie lūpų. Karalienė atsitraukė atatupsta, o tuo tarpu tarnas kaip

tik žengtelėjo priekin ir ištiesė ranką, ketindamas nutverti balto karaliaus arklio pavadį. Nors scena nebuvo kuo nors ypatinga, Etelredas paniuro. Tas žmogus berniukui buvo nematytas, nors jis puikiai pažinojo visus Korfo tarnus.

Nepažįstamajam pajudėjus, nuo jo galvos nuslydo gobtuvas, ir vaikiškas pamatė tokį šviesų veidą, kokio dar niekada nebuvo regėjęs. Šviesiaveidis ištiesė karaliui ranką, tarsi ketindamas pagelbėti nušokti nuo arklio... ir joje suspindo durklas. Fakelų šviesoje grėsmingai žybtelėjo ašmenys. Etelredą persmelkė siaubas, berniukas pamėgino perspėti karalių koku nors ženklu, riktelėti, padaryti *bent ką nors*, tačiau tarsi suakmenėjo.

Išdaviko durklas surado savo makštis. Vikriai it fokusininkas tarnas švystelėjo geležtę aukšty. Ašmenys paniro į karaliaus pilvą. Edvardo kūną nupurtė mėšlungis, taurė išslydo iš rankos, ant sniego pasiliejo garuojantis vynas. Karalius prasižiojo, jo akys plačiai atsimerkė, ir Edvardas įsmeigė tų akių žvilgsnį į savo pamotę, kuri šypsojosi nelyginant katė, tik ką nutvėrusi pelę.

Antras miklus, mestriškas smūgis perskrodė gyvybiškai svarbius organus. Visos Anglijos

karalius lėtai, be garso pasviro balne. Jo veido, vos prieš minutėlę alsavusio sveikata ir gyvybingumu, bruožai akimoju sustingo ir tapo šalti it sniegas, negyvi it ankstyvo pavasario daigai, pražudyti netikėtai užgriuvusios pūgos.

Žudikas stipriai ir staigiai kirto arkliui per kryžkaulį. Gyvulys krūptelėjo, krestelėjo galvą ir, kanopomis trypdamas kruviną sniegą, šuoliais pasileido atgalios, miesto link. Edvardo kūnas išvirto iš balno, viena koja įstrigo balkilpėje. Prabėgo vos kelios sekundės, ir tamsuma prarijo klaikų reginį - panikos pagautas arklys, nelyginant grūdų maišą, įkandin velka nužudytą ir stingstantį karalių.

Dabar tarnai užvėrė vartus, ir kiekvienam jų Elftrita asmeniškai įteikė po kelias monetas. Nė vienas neatrodė išsigandęs, net ginklanėšiai, atjoję kartu su Edvardu. O žmogžudys ramiai priklaupė ir sniegu nuvalė kruvinus durklo ašmenis.

Tik tuomet Etelredas atgavo amą. Giliai įkvėpė ledinio oro ir veriamai sukliko. Jo kūnas suvirpėjo, tačiau ne nuo šalčio. Visu susirinkusiųjų žvilgsniai nukrypo į jį, ir berniukas išvydo pažįstamą šaltą įsiūtį, iškreipusį žavingus motinos veido bruožus. Ir pirmąkart gyvenime Etelredas ignoravo jos pyktį.

- Edvardai! - sušuko vaikas, tarsi karštas jo šauksmas galėtų sugrąžinti karalių.

Žinia, kūdikio smegenyse šmėstelėjo viltis, jog tai viso labo sapnas. Jis paprasčiausiai užsnūdo ir susapnavo košmarą, kurį iššaukė taip arti liepsnojančių žvakių baimė. Dabar, stačiai dabar, Edvardas atšuoliuos į kiemą ant savo balto arklio, o ryt ryte jiedu leisis į medžioklę, nes šiandien pasnigo ir...

- Etelredai?

Persigandęs vaikas atgniaužė rankas ir žnektelėjo ant medinių grindų. Šiaip ne taip atsistojo, nugara jusdamas akmeninės sienos šaltį, ir pašiurpęs įsistebeilijo į durų angoje stūkstantį žmogų. Kokiu būdu jis taip greit atsibel-dė čionai?

Tarpduryje stovėjo Edvardo žudikas. Jo veidas, rėminamas trumpų ir banguotų auksinių plaukų, atrodė stačiai tobulas. Akys žydros it vasaros dangus. Švariai nuskusta oda. Balsas švelnus, saldžiai malonus ir sklidinas rūpesčio.

Nepriekaištingos formos kaktą perkirto raukšlė, ir nepažįstamasis ištarė žodžius, kurių Etelredas nieku gyvu nesitikėjo išgirsti.

- Aš labai apgailestauju, Etelredai. - Žmogus žengtelėjo priekin, atsiklaupė ant kelių ir tē-

viškai švelniai apkabino siaubo pagautą berniuką. - Labai apgailestauju.

Kaktomuša susidūręs su šaltakraujišku brolio žudiku, Etelredas pamėgino pažadinti savyje neapykantą, tačiau neįstengė jos aptikti. Nepažįstamojo prisilietimas atrodė toks raminantis... Vaikas sudrebėjo, ir rūpestingos rankos apglėbė jį dar stipriau. Galiausiai drebulys nutyko. Etelredas padėjo galvą šviesiaplaukiam ant peties, nuo ašarų šlapiais skruostais nesąmoningai pasitrynė į švelnias geltonas garbanas.

- Tą reikėjo padaryti, - tęsė nepažįstamasis. - Tai jūsų likimas, jūsų didenybe. Jūs gimęs būti karaliumi. Jūs, o ne jūsų brolis. Taip numatyta iš aukščiau. Žinia, jūs prisimenate niaurų ženklą - kometa, kuri perskrodė naktinį dangų, kai buvo karūnuojamas Edvardas? Didžiausia kaltė tenka neįžvalgiam Vitanui, kuris, pasirinkdamas Edvardą, o ne jus, padarė tragišką klaidą. Jis būtų likęs gyvas, jūsų karštai mylimas brolis, ir ištikimai jums tarnavęs, pagelbėdamas visame kame. Štai kaip turėjo klostytis įvykiai.

Etelredas linktelėjo. Taip. Taip, dabar jis ir pats tą suprato. Berniukas kilstelėjo galvą nuo vyriškio peties ir nusibraukė veidą ranka.

- Kas tu? - susidomėjęs paklausė Etelredas.

- Aš - draugas. Jūsų ir jūsų motutės, - širdingai atsiliepė auksagarbanis. - Geriausias draugas. Neseniai atvykau iš Romos. Galite mane vadinti Andželu. Atėjau, norėdamas padėti jums gauti tą, kas jums priklauso, ir vesti jus per erškėtynus, kuriuos teks įveikti, jūsų dide nybe. Jei teiksitės priimti mano paslaugas, aš būsiu jūsų patarėju.

Etelredas negalėjo atplėšti akių nuo nepažįstamojo. *Jis nėra nepažįstamasis, jis - Andželas*, - pataisė save berniukas. Vos prieš kelias minutes Etelredas manė, jog prisiminimas apie Edvardo lavoną, balto arklio velkamą į naktį, persekios jį amžinai, tačiau tas vaizdinys pažėle blanko. Spindulingo Andželio buvimo dėka jis sklaidėsi nelyginant šešėlis, tirpdomas kaitrių saulės spindulių.

- Žinoma, - iškvėpė berniukas. - Be abejo, tavo atsiuntė pats Dievas, prisakęs man padėti.

- Taip ir yra, - linktelėjo Andželas. - Bet laikykime tai paslapyje, gerai? Visiems likusiems aš būsiu tiesiog jūsų patarėjas. Jūsų vardas - Etelredas, ir, kiek suprantu jūsų gimtąją kalbą, tai reiškia "imlus patarimams"